

"Het teken"

Weekopdracht andere site, schrijf een brief (nu) naar jezelf in de tijd dat je jong was.

23 december 1974

Lieve Berna,

Natuurlijk weet ik dat je compleet de kluts kwijt bent, dat je een enorme boosheid en opstandigheid voelt en in en in verscheurd bent en dat je je aan het inhouden bent voor je ouders en tante die in diepe rouw zijn gedompeld.

Maar Berna, weet je, jij zou gewoon mogen huilen, maar je houdt je in om het voor de anderen niet nog moeilijker te maken.

En dan nu het briefje van je zwager die een paar dagen eerder zijn vrouw en jouw zus kwijt is geraakt na een keizersnede.

Die een briefje in je handpalm legde met een zacht gefluister, denk erover na, vertel het aan niemand.

Je ging met het briefje naar je kamer waar je sliep als je een paar dagen vrij was van je werk en las het.

Je hart stond stil en je las het briefje constant en zat met je handen in je haren.

De vraag die er instond was ; Berna, nu je zus dood is wil ik je vragen om voor ons zoontje te komen zorgen voorlopig. Ik zou graag aan het eind van deze week je antwoord willen hebben. Vertel dit aan niemand!

Allerlei gedachten schoten door je heen en met je 20 jaar werd je overdonderd in je verdriet om je zus, maar ook om de vraag om mee te gaan met je zwager om voor het kindje te zorgen.

Je gedachten gingen ook terug naar de sollicitatie die je had lopen voor verpleegkundige. Je kon doorstromen nadat je de opleiding voor ziekenverzorgende afgerond had.

Tja wat moet nu kiezen, voor de opleiding die nog niet zeker was of voor het kindje.

Terwijl je er slapeloze nachten over had en er helemaal alleen voorstond in je beslissing was daar eindelijk de vrijdag aangebroken.

Je had nog niets van het ziekenhuis gehoord en vanavond zou je zwager komen. Je beslissing lag al zo goed als vast, je zou met je zwager meegaan, totdat de enveloppe op de mat viel.

Ontreddend scheurde je de enveloppe open en het leek alsof er een antwoord die vanuit de hemel kwam, op je neerdaalde. Je was aangenomen in het ziekenhuis en omdat je dit graag wilde werd het antwoord in je schoot geworpen.

Je besloot om niet met je zwager mee te gaan, maar om door te gaan als leerling verpleegkundige.

Berna, op dit moment wist je dat het leven eigenlijk al voorbestemd is en dat je soms de antwoorden van bovenaf krijgt, ook al denk je dat je er alleen voor staat.

Ik vind het knap van je dat je rustig afgewacht hebt, ondanks je er met niemand over kon praten en wat moet dit enorm moeilijk voor je geweest zijn in je jonge leven.

Sterkte met alles en liefs Berna.

Zo achteraf gezien is het een juiste beslissing geweest, want mijn zwager had al vrij snel een nieuwe partner gevonden.

Het geeft mij nog steeds een wonderbaarlijk gevoel dat de keuze vanaf boven is gekomen.

Ook het idee, hoe anders het gelopen was als ik niet mijn eigen weg ingeslagen was, dan had ik mijn gezin niet gehad, dan had ik een heel ander leven gehad.

Maar dit is allemaal achteraf gepraat.

Als, als, als.....

Ik ben er trouwens nooit overheen gekomen, wat het overlijden van mijn zus betreft.

Waarschijnlijk omdat ik mij nauwelijks heb kunnen uiten op dat moment en daardoor heb ik het niet kunnen verwerken.

© juli 2010, Zonlicht, BasicPublishing.nl